

hyppigste Retsforhold, der overhovedet findes her i Landet —, kan man ikke undvære Regler til at regulere. Det er ikke tilstrækkeligt, naar Kommissionens Mindretal henviser til, at Lovgivningens almindelige Regler skulle gælde; thi der findes ingen almindelige Regler. Hvis man skred til at ophæve Tyendeloven, vilde Følgen være, at man skabte en absolut Retsusikkerhed paa dette Omraade. Ingen Sagfører vilde være i Stand til, naar der rettedes Forespørgsler til ham om, hvorledes det og det Forhold var indenfor Tyendeforholdet, da med Sikkerhed at kunne besvare det. Domstolene vilde være henviste til at dømme efter Sagens Natur, som det hedder. Det vilde meget let føre til, at de dømte efter de Regler, som nu ere slaaede fast ved Fortolkning af den gældende Tyendelov, eller endnu snarere ud fra et rent frit Skøn over, hvad der bedst stemte med dette Retsforholds Natur og Karakter. Det vilde være at skabe et Forhold paa dette Omraade, som vilde være ganske i Strid med den Opgave, som Lovgivningen ellers nu sætter sig, nemlig at gaa bort fra de mange enkelte Bestemmelser, som beherske vor Civilret, og skabe en systematisk Kodifikation paa dette Omraade. Der arbejdes netop for dette for Civilrettens Vedkommende indenfor den nordiske Civillovkommission, der er nedsat, og ligeledes for Familierettens Vedkommende indenfor den anden nordiske Kommission, der er nedsat; og hvis man saa for det hyppigst forekommende Retsforhold, der overhovedet findes indenfor Civilretten, vilde gaa til at afskaffe Loven og ingen Retsregler have, vilde det være at gaa ganske mod den Bevægelse, som er oppe i Tiden ikke alene herhjemme, men i alle Lande. Det vilde dernæst ogsaa være en Slags Fallit-erklæring fra Lovgivningsmyndighedens Side, idet man vilde overlade Ting til Domstolene, som rettelig tilkomme Lovgivningsmagten. Man kan ikke bestride, at den Statsmyndighed, der har at give Retsregler, er Lovgivningsmyndigheden, medens den, der har at anvende dem paa de enkelte Tilfælde, er Domstolene. Men hvis Lovgivningsmagten vilde erklære, at den ikke kunde ordne dette Forhold, men overlod det til Domstolene, var det at tage noget af den Opgave bort; der rettelig tilkommer den lovgivende Myndighed, og henlægge det til den dømmende Myndighed.

Ministeriet har derfor ment at maatte slutte sig til de to Mindretals Anskuelser, at der skal være en Tyendelov herhjemme, og Ministeriet har da sluttet sig til Ind-

stillingen fra det største af disse to Mindretal. Der er nu, synes jeg, heller ikke saa stor Uenighed mellem disse to Mindretal, der altsaa have det til fælles, at de holde paa, at vi skulle have en Tyendelov. De Punkter, hvor Uenigheden kommer frem, ere for det første med Hensyn til selve Lovens Omraade. Det andet Mindretal vil her have Forholdet saaledes, at Tyendeloven kun skulde være anvendelig, naar Parterne udtrykkelig havde vedtaget det. Men saa kommer man egentlig til ganske det samme som det sidste Mindretal, da det netop er i de Tilfælde, hvor der ikke findes en Kontrakt, der bestemmer, hvorledes Forholdet skal være mellem Husbond og Tyende, at man trænger til Retsregler; man vil saa staa uden Retsregler netop der, hvor de tiltrænges mest. Dernæst mener det samme Mindretal, at det oven i Købet burde være en skriftlig Kontrakt, at den mundtlige Kontrakt ikke skulde være tilstrækkelig til at bringe Forholdet ind under Tyendeloven. Men saa vilde man naa til noget, man næsten ikke kender i dansk Ret, at der skulde være en vis forbunden Maade at indgaa Kontrakt paa, noget, der, som sagt, er en ren Undtagelse, naar det overhovedet findes i Love. Dernæst henstiller det paagældende Mindretal, at Skiftetiden burde sættes til 1. December i Stedet for 1. November. Det hører naturligvis til den Slags Ting, som kunne tages op til Forhandling under Lovforslagets Behandling. Endvidere er der ogsaa nogle Forskelligheder i de to Mindretals Syn paa, hvorvidt man burde lovgive paa et saadant Omraade som Tyendeboliger. Saa er der ogsaa Uenighed om Spørgsmaalet om Udbetalingen af Tyendlønnen, idet det sidste Mindretal mener, at man skal blive staaende ved den Regel, vi nu have, altsaa, at det Tyende, der er fæstet paa et halvt Aar eller længere Tid, faar Lønnen udbetalt efter et halvt Aars Forløb, i Modsætning til det første Mindretal, som stiller det Forslag, at der skal henstaa to Maaneders Løn, men saa har Tyendet Ret til at kræve det øvrige. Ministeriet har ment at burde følge det første Mindretal i at indføre denne nye Regel i Modsætning til den bestaaende; men det er ogsaa af den Slags Spørgsmaal, som man kan drøfte under Forhandlingerne, og som ethvert Medlem kan tage sin Stilling til. Endvidere var der ogsaa nogle Uoverensstemmelser med Hensyn til Sikkerheden for Tyendets Løn. Paa dette Punkt har Ministeriet nærmet sig det andet Mindre-